

XIX
FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

aplauze

Anul XIX / nr. 4 / 28 mai 2012

26
mai

XIX
FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

aplauze

Coordonator: Ion M. Tomuș

Echipa (Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu):

Adina Katona, Alexandra Achim, Ana Năneștean, Andreea Tudosă, Camelia Oană, Carmen Stroia, Cristian Opreș, Doriană Tăuț, Ilinca Tamara Todoruț, Irina Mihoc, Livia Stoica, Lucia Bucurenciu, Mihaela Anghel, Savu Popa, Vlad Părău

ISSN 2248 – 1176

ISSN-L = 2248 – 1176

Layout & DTP deAdMAR

Tipar: printatu.ro

Facultatea de Litere și Arte
departamentul de **artă teatrală**
MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI
UNIVERSITATEA „LUCIAN BLAGA” SIBIU

Lucia Bucurenciu

Călătoriile lui Gulliver

Călătoriile lui Gulliver este o producție a Teatrului Național „Radu Stanca” din Sibiu, în care Silviu Purcărete a transpus o parte din compoziția celebrului roman semnat de Jonathan Swift. Dramatizarea textului este departe de structura unei biografii, concentrându-se asupra proiectării unei lumi decadente. Realitatea este filtrată prin conștiința lui Gulliver, repulsia lui fiind atât de profundă, încât nu permite o receptare pozitivă a lumii în care un proces firesc de evoluție a fost inversat. Poate din acest motiv, protagonistul ne este înfățișat în uniforma unui judecător care, chiar înainte de a valida întâmplările pe care le vom descoperi treptat, cunoaște sentința.

El neagă apartenența la o specie primitivă, brutală și ignorantă, prezentată sub numele de *yahoo*. Dar povara de plumb a realității îl izbește, la scurt timp după ce își impune statura lui masivă, cu un ciocan uriaș, obligându-l să asiste la cruzimea sângeroasă exercitată cu creativitate de către *yahoo*, îmbătrânindu-l și epuizându-l, sfâșiindu-i hainele și orgoliul. Gulliver a smuls cât a putut din caracteristicile dezgustătoare înscrise în codul său genetic, iar la final, dislocarea sinelui este sugerată de deplasarea într-un scaun cu roțile.

Gulliver a părăsit pământul populat de cai, niște viețuitoare care, în mod paradoxal, radiază prin însușiri omenești. Regizorul nu insistă asupra unei prezentări minuțioase a acestei specii, ideea superiorității fiind exacerbată prin aducerea pe scenă a unui cal (da, era adevărat și viu!). Forța acestei imagini este copleșitoare, chiar și pentru teatrul lui Silviu Purcărete, care abundă în tablouri estetice dintre cele mai provocatoare. Fragmente din jurnalul lui Gulliver sunt citite de un copil, dar variațiile inocente ale vocii sale nu reușesc să suprimie miezul tragic al frazelor. Există aspecte ale existenței umane pe care un univers lexical elegant nu le mai poate ascunde. Dar, chiar și în complementaritate cu difuzarea unor texte înregistrate, nu se poate ignora minimalizarea dialogului. Momentele în care se manifestă limbajul articulat sunt întotdeauna scurte, dar importanța lor constă în faptul că explică și stabilesc conexiuni între scenele care se succed cu o mare viteză. Nimic nu este întâmplător, iar cultul pentru cuvânt nu este măsurat în frecvența lui.

Exercițiile scenice, anunțate în subtitlul spectacolului, par a viza tensionarea trupurilor actorilor. Senzualitatea personajelor a fost redusă la manifestări

brute, dar fără o preocupare vădită pentru perpetuarea speciei. Canibalismul este o practică obișnuită pentru *yahoo*, fiind cel mai evident în scena măcelului nou-născuților. Instinctele primare sunt caricaturizate cel mai bine în teatrul de păpuși și în prezența șobolanilor giganti, dar primitivitatea își găsește forme și în mediul urban.

Figura omului de afaceri, multiplicată, confirmă automatismul mecanic al individului modern. În spectacolele lui Silviu Purcărete se poate observa atenția deosebită acordată detaliilor – care, expuse într-o simbolistică încărcată, capătă proporții uriașe. În acest teatru, totul e la superlativ: de la complexitatea și unitatea mișcării scenice, până la farmecul muzicii obsesive. Aici, regizorul devorează o poveste și reușește să îmbine elementul tragic cu cel comic. Toate aceste aspecte nu sunt încercări de a defini arta unui vizionar, ci câteva direcții care contribuie la descrierea unui stil regizoral care s-a impus cu o forță remarcabilă în mediul teatral european.

Ilinca Tamara Todoruț

▣ SPECTACOLE LECTURĂ

Medeea: complexe identitare și culturi periferice

FOTO FITS 2012 © Maria Ștefănescu

În piesa lui Euripide, străina Medeea își părăsește patria și propria cultură pentru a-l urma pe soțul său, Iason, în Grecia. Potrivit mitologiei, meleagurile sale natale se aflau pe teritoriul Georgiei de astăzi. În Georgia, Medeea are statut de erou național, ceea ce e profund ironic, ținând seama de felul în care (unii dintre) grecii antici priveau personajul: o barbară incultă care nu este în stare să se sacrifice pentru binele cetății (Iason dorește uniunea cu prințesa din Corint și din motive politice). Dominată de pasiuni iraționale și animalice, înfăptuiește o crimă inumană – uciderea propriilor copii. În Georgia însă, în toate punerile în scenă a tragediei antice, Medeea devine victima nedreptății, înșelată și părăsită.

Medeea este inocentă și în adaptarea liberă după Euripide a lui Grzegorz Jarzyna, intitulată *Proiectul Medeea*, text ce am avut prilejul să-l auzim în spectacolul lectură la librăria Humanitas. Victimizarea Medeei se face întotdeauna pe baza identificării cu tragedia ei: o străină privită drept barbară pe meleagurile Europei culte și prospere. Medeea e eroina balcanică în perpetua ei tragedie de integrare în Europa, în visurile noaste de emigrare și în adâncile complexe de inferioritate.

Autorul textului, Grzegorz Jarzyna, e recunoscut în principal ca regizor, continuând puternica tradiție regizorală poloneză,

împreună cu Krzysztof Warlikowski reprezentând tânărul val al acesteia. Avându-l ca mentor pe Krystian Lupa, din 2008 Jarzyna își lansează cariera la cărma Teatr Rozmaitości din Varșovia, care, sub conducerea sa, devine unul dintre cele mai curtate teatre est europene. Piesa regizată de dânsul, pe care am putut-o vedea și noi în prima zi a festivalului de la Sibiu, spre exemplu, *Între noi totul e bine* de Dorota Mastowska, a avut premiera în 2009 la Schaubühne am Lehniner Platz în Berlin. *Proiectul Medeea* este și el scenariul unui spectacol ce a fost laureat cu premiul pentru cea mai bună regie în 2007 la Viena.

Jarzyna traduce parametrii de bază ai piesei grecești în termeni contemporani. Medeea e o poloneză căsătorită cu un prosper om de afaceri austriac, Iason. Alături de dânsul și de cei doi copii, familia tocmai se mută într-un nou apartament în Austria, mulțumiți și îndrăgostiți, în tablou idilic al idealului mic-burghez de familie înstărită. Medeea e, bineînțeles, casnică și vorbește franceză, *comme il faut*. Visul, însă, își devoalează treptat falsitatea. „Nu mă simt în largul meu aici, asta e tot”, spune Medeea în accese subite de agresivitate și suferință. Narațiunea se derulează prin scene scurte, flash-uri de cotidian imagistice, realitatea cea mai banală îmbinându-se cu planaje adânci în irealitățile viselor frumoase sau a coșmarurilor Medeei.

Tânăra Justine e angajată drept menajeră și guvernantă. Medeea e lipsită de gelozie și de-a dreptul fascinată de Justine, adulând orice e străin și nu polonez: „vroiam să fiu ca tine” îi spune lui Justine înainte de a o săruta. În versiunea lui Jarzyna, Medeea chiar inițiază avansurile sexuale și încurajează înfripirea relației dintre Justine și Iason, prin angrenarea complexă a simțului de inferioritate cu adulația față de soț și aspirația spre idealizare a propriei vieți.

Treptat devine evident că și în Austria, sub suprafațele ireale și lucioase a prosperității economice se ascund lucruri dubioase – rasismul și nimicnicia vecinilor, un cuplu blajin de bătrâni, pragmatismul și ferocitatea lui Iason în divorț. Asupra Medeei se coboară coșmarul oricărui emigrant: părăsită, singură între străini, amenințată cu expulzarea. Găsește, însă, un sprijin în alt emigrant, Eugen, cel mai frapant dintre personajele, care, bineînțeles nu au paralelism în tragedia lui Euripide. Sfârșitul este de-a dreptul optimist. Crima Medeei este oarecum lipsită de vină, un act al fatalității: „s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple”. De ce trebuia să se întâmple și de ce pasiva Medeea nu ar avea de ales, lipsită de orice capacitate de acțiune și astfel neputând fi făcută responsabilă? *Proiectul Medeea* este o interpretare pur est-europeană a piesei lui Euripide.

Lucia Bucurenciu

■ SPECTACOLE LECTURĂ

Medeea: Proiect, de Grzegorz Jarzyna

Festivalul se deschide anul acesta cu o provocare, spectacolele lectură având la bază un concept riguros: mari regizori, care au scris piese sau scenarii dramatice remarcabile, textele lor urmând a fi prezentate sub forma unor spectacole unde câmpul vizual este imprimat în cuvânt. Un alt aspect care conferă distincție acestui șir de evenimente este complexitatea obținută printr-o îndrumare regizorală unitară. Anul acesta, Bogdan Sărătean, actor la Teatrul Național „Radu Stanca” din Sibiu și cadru didactic asociat la Departamentul de Artă Teatrală al universității sibieni, și-a asumat regia celor șase spectacole lectură care se vor desfășura la librăria Humanitas.

Sâmbătă, 26 mai, studenții-actori de la Facultatea de Teatru au dat citire unei piese scrise de regizorul polonez Grzegorz Jarzyna. *Medeea: Proiect* a fost prezentată publicului pentru prima oară în 2006; un an mai târziu, după premiera de la Burgtheater Viena, spectacolul a fost distins cu Premiul Nestroy. Traducerea Luizei Săvescu ne oferă acces la reconfigurarea unui celebru mit antic, care cuprinde o excepțională cunoaștere a sufletului feminin. Este aproape imposibil să ignorăm tragediile grecești, pentru că acestea cuprind reprezentări ale unor fapte, învățăminte și eroi, ca un tezaur al cunoașterii. Totodată, epoca postmodernă se remarcă prin uzura reperelor clasice în teatru, ceea ce a creat necesitatea unei regândiri a miturilor dintr-o perspectivă nouă. Textul lui Jarzyna ne prezintă un cuplu, Medeea și Iason, care s-a adaptat perfect într-o societate capitalistă. Acum vor să cumpere un apartament, dar căsnicia este disturbată de prezența tulburătoare a Justinei. Corul antic, cunoscut ca un personaj colectiv, energic, cu principii unilaterale, este portretizat aici ca un cuplu

(domnul și doamna Cor) degradat sub povara anilor, construindu-și relația pe un câmp conflictual. Textul urmează linia epică trasată de tragedia lui Euripide, dar abundă în ambiguități, cu note subtile de umor. Scriitura impecabilă compensează misterele încifrate ermetice, textul fiind structurat în 29 de scene cu titluri semnificative care punctează momente cheie ale acțiunii. Atenția pentru detalii este concretizată în numeroase indicații scenice și mici pasaje de dialog liric.

Finalul a fost urmat de discuții libere pe marginea subiectului, căci, până la urmă, spectacolul lectură se adresează publicului. Au fost prezente și personalități ale lumii teatrale care nu au ezitat să ia cuvântul, apreciind contemporaneitatea textului, materializată într-un stil ușor convențional, fără asprimea modernității. Conversația s-a concentrat pe tendința actuală a regizorilor de a scrie teatru, Ion Parhon apreciind acest fenomen ca fiind firesc: „regizorul are înăuntrul lui o sămânță de dramaturg”. Variațiile pe această temă au urmat într-o notă degajată, fiind vehiculată ideea că, prin intermediul unui limbaj materializat pe hârtie, regizorul se răzbuună pe dramaturg: într-o încercare de confirmare a libertății creatoare, el încearcă să depășească limitele impuse de profesia sa.

Și, totuși, ce este atât de special la spectacolele lectură? Angel Rababoc, prezent și el la eveniment, ne oferă cu naturalețe un răspuns: „limba care este vorbită la microfon e muzică”, căci atunci „când cuvântul e bine rostit, trezește în tine mai multă fantezie decât o lectură rapidă”. Într-adevăr, lectura menținută la un înalt nivel calitativ, fără rupturi de ritm sau efecte sonore ostentative, a împiedicat apariția unor reacții viscerale. Întocmai ca efectul ritualic al tragediei antice, prima întâlnire de la Humanitas s-a încheiat într-o atmosferă meditativă.

EU
JAPAN
Fest

Adam Mickiewicz Institute
CULTURE_QPL

THE RATIU FAMILY
CHARITABLE FOUNDATION

Vlad Părău

Caligrafia plăcerii la Caragiale

Dacă viața este o înșiruire de evenimente, scrisoarea este o înșiruire de cuvinte. În cazul viețuirii, suprema modalitate de satisfacție estetică este PLĂCEREA. Pe același principiu, scrisoarea are și ea culmi ale frumosului adaptate naturii sale „scriiturale” – CALIGRAFIA. O fi vorba mai mult despre o caligrafie a literelor sau, mai mult decât atât, a mesajului conținut de ele? Tind să cred mai mult în a doua variantă. Iată de ce alăturarea celor două feluri de senzații estetice (plăcerea vieții și caligrafia scrisorii) într-o singură sintagmă (caligrafia plăcerii) îmi pare un joc savant conceput și prea puțin naiv sau neintenționat. Dacă suntem de acord că ne putem îmbogăți portretul personalității unui mare om lecturând scrisorile pe care le-a trimis prietenilor săi, tocmai pornind de la faptul că o scrisoare este o relatare în scris despre o viață în curs, vedem cu ușurință de ce caligrafia și plăcerea fac drum comun, ambele devenind mărturii ale apogeei unei trăiri și, implicit, parametri evaluatori ai gradului în care autorul a știut să-și trăiască viața și a posedat acea înțelepciune numită „savoir vivre”. Asta își propune criticul și istoricul literar Dan C. Mihăilescu, în noua sa carte, *I. L. Caragiale și caligrafia plăcerii* apărută la editura Humanitas, după ce, în 2009, aplica același demers de cercetare unui alt clasic al literaturii române prin publicarea lucrării *Despre omul din scrisori. Mihai Eminescu*. Este și o modalitate personală de a reconcilia, într-un fel, două direcții de gândire diferite, care promovează încă disjunția în locul conjuncției, conturând o identitate românească eminesciană în opoziție cu cea caragiălescă și viceversa!

„Ființa românească este caragialo-eminesciană”, afirmă Dan C. Mihăilescu, citându-l pe Radu Cosașu. Ochiul critic vede că între patriotismul eminescian și acidul demitizant al lui Caragiale nu se află atât o falie, cât o confluență: ambii scriitori au

avut modalități diferite de exprimare a unui sentiment comun – atașamentul față de țară și credința în mai bine. La Caragiale se manifestă „o falsă –deși succulentă la suprafață – zeflemea, ce face bună pereche *exasperării* cioraniene din *Schimbarea la față a României*. În fapt, ea tăvălește pentru a ridica, ofilește pentru a resuscita, caricaturizează pentru a reîntrona măreția portretului”.

Dar... să ne întoarcem la *Caligrafia plăcerii!* Sâmbătă, 26 mai, Dan C. Mihăilescu a fost prezent la Centrul Cultural Habitus pentru a ține o conferință și o lansare de carte dedicate lui Caragiale, în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu. Pentru că, să nu uităm, anul 2012 a fost proclamat „anul Caragiale”, împlinindu-se un secol de la moartea scriitorului. Titlul conferinței a fost „Caragiale și criza ca lux”, înglobând iscusit în dezbateri tema centrală a Festivalului din acest an – „Crize. Cultura face diferența!”. Între „criza ca lux” și „caligrafia plăcerii” este drum lung, dacă e să luăm în calcul sensul aparent contrar al celor două concepte. Însă, drumul lung se poate transforma într-un periplu unificator, la fel cum conferința și lansarea de carte s-au transformat într-un moment unitar, deși erau prevăzute în program ca evenimente distincte. Succesul a fost asigurat de șarmul de „poveștăș” al lui Dan C. Mihăilescu. Într-adevăr, îți dă o stare de bine și de familiar regăsirea unui om de cultură atât de aproape de cititorii săi, într-un spațiu intim, cu idei în confluență. Spumoasele momente de exegeză liberă au fost foarte riguroși însoțite de citate și completări „cu tomul în mână”, ca să nu zicem „cu documentul”, iar apoi a avut loc un firesc și plăcut dialog cu publicul, format în mod surprinzător din categorii foarte diferite de „căutători” de cultură, de la cei mai tineri voluntari și până la profesori universitari de o vârstă și o valoare respectabile. Apoi a urmat o sesiune de autografe, în ciuda faptului că

autorul își începuse prelegerea menționând în glumă că aceasta este o carte pe care probabil nu avem nevoie să o cumpărăm.

„Nu aveți idee CE LUX teribil a fost Caragiale!”, constată Dan C. Mihăilescu făcând aluzie și la contextul politic din epoca în care a trăit marele clasic, dar mai ales la discrepanța dintre balcanismul acelor ani din acel colț de țară și privilegiul intelectualului lucid, ce privește până în profunzime realitățile veacului său și are curajul și obstința, în acele timpuri de început și de criză, când încă exprimarea publică nu era tocmai liberă sau lipsită de repercusiuni, să spună lucrurilor pe nume, ba chiar într-un mod deloc lesne de trecut cu vederea. Atât crizele, cât și leacul românului, ironia, nu sunt lucruri distructive sau prilejuri demolatoare, ci mai degrabă jaloane, contururi ce indică forma unei împliniri în curs de realizare, conform principiului că „forma vasului depinde de GOLUL care se află înăuntrul lui”, după cum afirmă Dan C. Mihăilescu, făcând trimitere la o cugetare din filosofia orientală. Dar, să îl lăsăm pe autor să își justifice incursiunea în dimensiunea caligrafică a firului, scris sau nescris, al vieții caragieliene!

„Îmi voi îngădui, în cele ce urmează, să cutreier prin corespondența lui Caragiale, cu convingerea lui Cioran că *adevărul despre un autor se află în corespondența, nu în opera sa*. (...) Pentru mine, scrisorile lui Caragiale, mai ales cele din epoca berlineză, constituie cea mai strălucitoare și mai captivantă caligrafie a plăcerii din literatura română.

Nicăieri în corespondența autorilor noștri nu mai există atâta epicureism fervent alintat, atâta sfântă vitalitate a senescentei, așa o poftă de boierie senzorială, de tihnă, colportaj și taclale, de cumișenie și drăcărie, de înțelepciune și ghiduşie totodată. Pe scurt: atâta *spectacol de sine!*”

UniCredit Țiriac Bank

Livia Stoica

I. L. Caragiale și criza ca lux

Conferință specială Dan C. Mihăilescu

Sâmbătă, 26 mai, la Centrul Cultural Habitus, tema conferinței susținută de Dan C. Mihăilescu a fost *I. L. Caragiale și criza ca lux*.

Cronicar literar, Dan Mihăilescu este cunoscut publicului larg prin intermediul emisiunii *Omul care aduce cartea*, articolele sale fiind publicate în *România Literară*, *Dilema Veche*, *TimeOut București*, *Jurnalul Național*, *Evenimentul Zilei*, *Ideii în Dialog* etc.

Printre cărțile recent publicate se numără *Despre omul din scrisori: Mihai Eminescu* (2009), *Despre Cioran și fascinația nebuniei* (2010), *Și așa mai departe?* (2011).

Continuând ciclul marilor scriitori români, Mihăilescu propune, prin proaspăta sa lucrare, *I. L. Caragiale și caligrafia plăcerii*, o regândire a autorului, o „concentrare pe eul său” prin mijlocirea corespondenței berlineze a dramaturgului.

Deși admite că această carte nu aduce nimic inovativ pentru cei pasionați de opera caragialească, venind în folosul „școlerilor”, totodată semnalează unicitatea sa, prin abordarea unor subiecte neglijate de istoriografia românească, cum ar fi duioșia și nostalgia țării pe care a părăsit-o, în defavoarea naturii satirice, cinice și persiflante a dramaturgiei îndelung dezbătute de bibliografia școlară. În acest context, Dan C. Mihăilescu nu neagă subiectivismul cărții și prezentarea idilică a lui Caragiale, ci subliniază demontarea „autorului

clasic, satiric, burlesc” prin înfățișarea unui „plin” pe fundalul derizoriu, adulterin, „fără textură morală” a lucrărilor lui Caragiale.

Astfel, tematica conferinței de presă este centrată pe ideea „plinului care ascunde un gol” și a „golului care devine plin”. Vorbind liber și savuros, evocând anecdote din perioada interbelică, ori citând din corespondența dramaturgului, vorbitorul subliniază că noțiunea de „criză”, în sensul de nemulțumire politică și socială a existat chiar și în perioada cea mai înfloritoare a acestei țări, anume cea interbelică, când marii cronicari ai vremii punctau către legionarism și anarhie în timp ce „în România anului 1910, leul românesc era mai tare ca francul francez”. Prin urmare, Dan C. Mihăilescu sugerează principul unei „crize false”, nu legată de conjunctura economică globală, ci de contextul identității noastre ca nație. „Trebuie să știm să ne valorificăm negativul (...) să vedem sensul în nimic și gol pentru că exact în acest gol se află esența”.

La întrebarea „Cum sunt analizate riscurile complacerii în asumarea *crizei ca lux*, vorbitorul nu se arată surprins, recunoscând că acesta este modul personal de a lupta contra crizei. „Cum alții pleacă (în străinătate), eu valorizez găurile”, sfârșește Dan C. Mihăilescu.

ULBS

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

Automobile
Bavaria Group

PI

Esquire

BT BANCA TRANSILVANIA

Banca oamenilor întreprinzători

FONDATEA 1806
BORSEC
Regina apelor minerale

Ilinca Tamara Todoruț

FOCUSpolska

Adam Mickiewicz Institute
CULTURE.PL

Teatr ZAR: liturghia trupului, like church and sex combined

Zar, numele colectivului, sunt cântece funerare polifonice vechi de 2000 de ani ale populației numită Svaneti din munții Caucaz în Georgia.

Foto © Irena Lipińska

Dacă este neclar de ce Grotowski a primit porecla de Gurutowski, glumeață, însă acordată cu cea mai mare adorație, anul acesta FITS face tot posibilul să illumineze această personalitate absolut marcantă. Mai mult decât expozițiile de fotografie sau vizionarea filmului *Akropolis*, rămășițe documentare a unui teatru al prezenței în piele și oase, al lui aici și acum, experiența vie a spectacolului discipolilor și continuatorilor muncii lui Grotowski, Teatr ZAR, intitulat *Rugile copilăriei*. *Triptic* ar ridica orice urmă de îndoială a puterii viscerale și a aurei simultan sacre și irreverent carnale a teatrului laborator din Wrocław.

Zar, numele colectivului, sunt cântece funerare polifonice vechi de 2000 de ani ale populației numită Svaneti din munții Caucaz în Georgia. Teatr ZAR s-a format între 1999–2003, în timpul expedițiilor de cercetare și de colectare de material în Georgia. *Rugile copilăriei* este rezultatul unic al unui deceniu întregi de cercetări, modul de lucru al celor de la Teatr ZAR ilustrând reverența lor față de ideea de teatru, privit ca o supremă modalitate de manifestare a esenței umanului și o rațiune în sine de a exista. Reiese un teatru total, întins pe axele vizualului, auditivului și chiar olfactivului (mirosul de chibrite arse, vin roșu și lumânări satura la un

moment dat atmosfera) combinând poezie, dans și muzică cu intense imagini vizuale, angrenând toate resursele fizice ale actorilor. Actorul ideal al lui Grotowski trebuie să fie și el un actor total –acrobat, muzician și dansator, antrenat precum un sportiv olimpic. Corpurile agile ale celor de la Teatr ZAR sunt de o sculpturalitate efebică, numărul de instrumente la care cântă e impresionant, vocile bine formate vibrează în cântece corale ce probabil au fost repetate de mii de ori. Teatrul acesta e profund organic, nimic altceva de natură tehnologică nefiind pus în folosință, cu excepția eclarajului necesar orei târzii. Un teatru fizic al posibilităților umane, ce testează limitele vocii și pragurile durerii trupului, împins până la euforie.

Cetatea Cisnădioara ar fi, teoretic, o locație ideală pentru *Rugile copilăriei*, conceput drept un triptic de trei bucăți diferite. Potrivit informației din programul oferit, *Uvertura*. *Înțelegerea Nemuririi din Amintirile Fragedei Copilării* pornește de la episodul biblic a învierii lui Lazăr, *Cazariana* este o meditație despre suferință și suicid, iar ultima parte *Anhelii*: *Chemarea* are ca sâmbure lirismul poetul romantic polonez Juliusz Slowacki. În ploaie și frigul de sâmbătă s-au jucat doar două părți, ultimele două ale tripticului, prima jumătate într-un cort amenajat la poalele cetății, iar a doua chiar în cetate, decorul

străvechi medieval într-o pădure, noaptea, pe ploaie, contribuind la impresia puternică de arhaic și arhetipic. În cort însă, cântecele sacre și durerea trupurilor actorilor au fost invadate și agresate de vocile oamenilor de afară, fragmentele stridente de înjurături înfingându-se mai dureros decât cuiele și cioburile de sticlă din spectacol în atmosferă. *Circum mundi*.

Rugile copilăriei nu are o poveste sau o narațiune. Ca spectator, însă, devii părtaș și martor al unei intensități acute, începi să simți inexplicabilul și să ai impresia că ceva foarte important se petrece în jurul tău. Din aceste motive spectacolul este de multe ori descris în termeni ritualici sau religioși. Cânturile corale polifonice aproape inumane sau supraumane pătrund adânc și, cu siguranță, unele imagini vor rămâne permanent imprimare în memorie: o femeie târându-se pe cioburi de sticlă, o imensă pânză albă coborând lin așternându-se peste corpurile actorilor care se zbăteau frenetic cu doar câteva clipe înainte.

La încheiere, actorii părăsesc scena pe nesimțite și nu se mai întorc. Spectatorii așteaptă vreo zece secunde, o mică eternitate, până când încep să aplaude anemic. Ce s-a întâmplat cu noi?

Carmen Stroia

Îmi amintesc cu drag de *Rugile Copilăriei*

Suntem de mai multă vreme morți decât vii, de aceea avem nevoie, ca morți, de mult mai mult noroc. Clopotul de sticlă al inimii bate din interior și niciodată nu greșește. Atunci când răsună, niciodată nu știm dacă e Jntâmplător; sau dacă nu e doar o glumă.

Erik Satie, *Gnosienne III*

Printre picurii de ploaie privesc un cârd de oameni îmbrăcați de sărbătoare, emoționați, înarmați cu umbrele, grăbiți să treacă dincolo... în misteriosul pavilion amenajat în centrul Cisnădioarei. Decid să mă alătur lor. Suntem cu toții îndemnați să luăm o pelerină după care ne îndreptăm către locurile noastre. Picurii cad din ce în ce mai abundent peste cortul enigmatic. Un frig cumplit îmi străpunge tot corpul. Ticăitul unei coarde anunță sinistrul început. Întineric beznă. Muzica începe aproape asurzitor. Zgomotul paharelor sparte, însoțit de mișcările bruște și alambicate, respirația tumultuoasă a actorilor și decorul simplist alcătuit din mobilă veche, toate construiesc o *altă* lume. Interpreții sunt peste tot: unul bate din picior, unul târâie un scaun, altul adună cioburile, un altul lansează un clopoțel. Pantofii actorilor prind viață, devin elementul esențial, simbolul umanității. Plimbați pe toată scena, aruncați și spânzurați, sunt mâini, sunt picioare, sunt suflet, sunt gând, sunt... *pantofi*.

Lumina se oprește pe un pahar cu vin roșu aflat în mijlocul scenei: moment de meditație

și căutare în cunoștințele și amintirile mele. Oare e vorba despre *Cina cea de Taină*? Nu... Paharul simbolizează generic nașterea, plăsmuirea omenirii. Vinul curge și roaie pe trupul *uneia* dintre ele. O aromă plăcută mă învăluie. Toate mișcările sunt în ritm accelerat, nervos, iritat, fie că e vorba despre dans, cântec sau fumat. Metodele de sinucidere sunt banale și ciudate: spânzuratul de un ghiveci cu flori, pastilele, mușcatul de mâini, înghițirea unei pungi.

Sub ploaia de cioburi ne îndreptăm cu toții către Biserica din Cetate, unde se va juca partea a doua a spectacolului. În ritm funebru urmăm, cu toții, calea actorilor. Peisajul devine macabru și brusc se instalează în mine un ansamblu de senzații pe care le-am mai trăit în trecut și anume *înconjuratul Bisericii în Vinerea Mare*. O tobă anunță începutul... Ecoul răsună în toată Cetatea, sentimentul este magnific și, totodată, copleșitor. Lumânări, un giulgiu imens și câteva scăunele conturează aspectul propriu unei înmormântări. Podeaua veche, cântecele și rugăciunile, zidurile vechi, crucea mare atârnată de perete, lumina obscură și mantia lungă, neagră, înfățișează o

adevărată imagine lugubră.

Totul devine o incantație, un ritual care descrie nașterea, moartea, plăcerea și durerea. Un spectacol care are ca temă *sinuciderea*. Un subiect vast și exploatat de către mii de savanți, poeți și dogmatici. Întrebări existențiale, întrebări fără răspunsuri, *crize* prin care, mai mult sau mai puțin, cu toții am trecut. Ce este viața? Ce este moartea? Viața este acel dar primit de la cineva, un dar pe care nu l-am cerut, un dar pe care nu îl putem restitui, un dar pe care nu avem voie să îl dăm înapoi, un dar pe care trebuie să îl prețuim. Viața este acel spectacol plin de plăcere și durere, chinuri și satisfacții... drumul către moarte.

Spectacolul este inspirat de muzica veche sacră din Caucaz și se bazează pe texte din Evangheliilor apocrife și pe un poem polonez al unui autor romantic, Juliusz Slowacki. În această lucrare ritualică, Teatr Zar de la Institutul Grotowski din Polonia pune în scenă o modalitate de predare și de explorare, efectuate de Jerzy Grotowski de aproape o jumătate de secol.

BANCA COMERCIALA
CARPATICA

REG.

TM.

BECK'S

Livia Stoica

Fata din curcubeu

După *Furtuna* lui Purcărete și a Teatrului „Marin Sorescu” din Craiova, Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu a mai propus un eveniment „intempestiv” și surprinzător, venind, de această dată, de pe scena Teatrului Național din București - un spectacol minimalist și neconvențional după scenariul Liei Bugnar, în interpretarea Taniei Popa.

Într-adevăr, *Fata din curcubeu* este un spectacol atipic, nu numai prin ruperea de convenționalismul repertoriului naționalului bucureștean, dar mai ales prin duișia, sensibilitatea și tristețea care cuprind spectatorul după ce scena se goleşte, iar reflectoarele se sting.

Sunt puțini cei care înțeleg destinul unei târfe, puțini cei care îl compătimesc, puțini cei care ajută la schimbarea lui, dar sunt și mai puțini cei care nu-l judecă. Cei mai mulți privesc nepăsători sau condescendent. Dar acesta nu este un spectacol de „raising social awareness”, de educare a publicului prin avertizări sociale, puterea și scopul său lui nu stau în sensibilizarea spectatorului, ci în olgindirea unei realități crude: incapacitatea noastră de a vedea frumusețea interioară dincolo de exteriorul hâd.

Tania Popa creează un adevărat festin actoricesc, jucând cu patimă, intensitate și multă veridicitate, cum rar poți întâlni, chiar și în spațiile underground, dominate din ce în ce mai mult de performance-uri multimedia sau brechtienne, în cel mai bun caz.

Jucând rolul unei fete de moravuri „grele”, fiindcă durerea pe care o ascunde nu este deloc ușoară - o mamă în scaun cu roțile care se sinucide; o soră geamănă care moare într-o copcă, patinând, iubitul care o părăsește în favoarea celebrității, acrița inversează relația dintre inferioritate-superioritate, semnalată la începutul piesei prin adresarea directă către public cu întrebarea „Aveți un leu?”. Astfel, pe măsură ce caracterul dramatic devine mai consistent, dublat emoțional de cântecele în limba rusă interpretate de acriță, pe fundalul muzical live al pianistului Marian Hâncu, relația se schimbă, spectatorii ajungând în poziție de inferioritate, fiind confrunțați cu forța și sufletul viu al acestui personaj sângerând, dar care nu încetează să cânte și să viseze (asumat) la momentul când se va muta cu pisica fără nume în căsuța cu leandri...

Construcția scenică a Taniei Popa, tulburătoare, dar lipsită de orice patetism emoțional, este admirabilă, ducând cu gândul la teatrul de tip grotowskian, lipsit de orice artificii teatrale, bazat pe adevărul interior al actorilor. După cum subliniază și autoarea piesei, care semnează și regia, „Tania e mai Tanie decât a fost ea vreodată... e ca un pumn în stomac, e ca un borcan de iaurt pe spatele ars al unui rătăcit în Sahara, e ca o pană de păun pictată în șleaul înnoroiat lăsat de roata unui tractor, e ca numărul de pe brațul unui evreu supraviețuitor, e ca un hohot de râs când încă nu ți-a trecut tristețea de adineuri...”

Acest one-woman show nu poate fi povestit. Așa cum nu poți povesti unui eschimos cine e Rică Venturiano...

Este un spectacol cu și despre oameni. Despre oameni cu *nimic*, dar care ascund *totul*. Un spectacol în care o farfurie, un șervet și o pereche de tacâmuri fac cât discursul unui rege. Un spectacol în care suferința primește un șut în fund de la un simplu răs....
Un spectacol în care poți vedea...și ar fi bine să te poți vedea...

Alexandra Achim

13 și 14

„Am folosit cam tot ce știam eu și simțeam despre Tania, cum aș vedea-o eu pe scenă, dar și cum este ea”, spunea Lia Bugnar într-un interviu referitor la Tania Popa, despre și pentru care a realizat un one-woman-show emoționant până la lacrimi. Lia Bugnar, acriță, dramaturg și regizor, scrie despre oameni, despre situații de care nu ești conștient, dar le trăiești, despre confesiuni și mărturisiri, iar Tania Popa se mulează perfect pe acest stil contemporan și profund.

Ne-am așezat cu toții pe locurile noastre și așteptam liniștiți începerea spectacolului, ultimele sunete, foșnete, ultimele zgomote de fermoar și nasturi rătăciți se sfârșesc, iar Tania Popa, cu măiestrie, apare dintr-un maldăr de ziare folosite, decorul fiind unul simplist, dar eficient, iar acompaniamentul lui Marian Hâncu aduce un strop de sentiment puternic și colorează atmosfera într-un cadru intim, plin de dezvăluiri.

Acrița interacționează cu publicul, cerând câte un leu fiecăruia, unii dintre noi îi oferă mai mult, alții se mulțumesc doar să zâmbească cu drag. „Dacă fiecare dintre noi am oferi câte un leu fiecăruia om de pe stradă” am putea cumpăra o tonetă de înghețată, am putea locui într-o casă cu leandri, am putea să-i dăm de mâncare pisicii negre care nu are pe nimeni în lume, am putea să o vedem din nou pe Matusalema, broscuța țestoasă care se aprinde, am putea să cântăm în rusește până dimineața.

„Ești o femeie de moravuri ușoare?” întrebă un bătrânel care-i spunea „Adela, iubito”, unul dintre puținile momente frumoase din viața unei prostituate, care-și are locașul într-un cinematograful numit Curcubeu. Din păcate nimic nu e colorat, doar filmele ce prind viață preț de o partidă în spate pe ultimile locuri. Locul 14, tot timpul ocupat de ea și locul 13 ocupat de diverși indivizi, unii violenți, unii fideli, unii plictisiți, unii prea puțin iubiți, o dată cerută de untrandafir, altădată visând la soarta Juliei Roberts din „Pretty Woman” sau la „perversul ăla de Woody Allen”.

O viață tragică nu vine niciodată singură... își aduce aminte de lumea de basm care parcă a trăit-o, care încă o simte în bătăile inimii, după care tânjește în fiecare clipă. „Tu trebuia să cânti”, îi spunea tatăl, omul pe care l-a iubit cel mai mult, omul care le-a iubit cel mai mult, s-a stins ultimul. Primul castel prăbușit a fost când mama nu mai putea să-și folosească picioarele, iar pământul s-a despicat când sora ei geamănă a depășit limita zborului. Un suflet părăsit, un suflet chinuit... Spectacolul spune o poveste despre personaj, o poveste plină de umor și tandrețe, o poveste fermecată de dansul ei și de glasul căruia nu-i înțelege versurile, dar zbciumul, zâmbetul, tristețea și se imprimă în suflet, o poveste despre pofta de a iubi...
Un final cu ochii înlăcrimați... prea repede... mai vreau!

**Raiffeisen
BANK**

Reușim împreună.

PETROM

Membru OMV Grup

ambient
casa casei tale

MARQUARDT

lenovo

NEW WORLD. NEW THINKING.™

CEC Bank

Andreea Tudosă

Aplauze, se râde?

Foto © Adi Bulboacă

Utilizată pentru prima dată de la înființarea ei, Sala *Virgil Flonda* de la Universitatea de Litere și Arte „Lucian Blaga” Sibiu, a primit, în data de 26 mai, la ora 23:00, viitori actori, studenți UNATC, ce și-au propus să instaureze o atmosferă pozitivă prin reprezentația *Miezul Verii la Miază-Vest*, spectacol în regia lui Șerban Puiu.

Această comedie neagră, adaptare după textul lui Tracy Letts, *August: Osage County*, are drept temă vulnerabilitatea umană, reprezentată prin forța devastatoare, în stadiul ei pur și irațional, a unei familii cuprinse de nebulia de a-și pierde ancorarea în real. Concret, pretextul îl constituie un personaj absent, soțul lui Beatrice, care este dat dispărut de cinci zile. Acest fapt atrage de la sine mai mult decât nefericire, chiar ura, revolta și neputința celor trei fiice ale sale, iar reunirea unei familii ce a rămas compactă doar în nume are efecte devastatoare. Publicul a putut recepta o reprezentație năucitoare, presărată de glume macabre, care nu au făcut decât să evidențieze contrastul dintre esență și aparență, între suflete frivole și o putere ireală. Beatrice (Alina Suărășan) este cea care smulge pereții realității pentru a-și proiecta lumea sa ancorată într-o lumină oarbă a pragmatismului asupra celor trei fiice ale sale, iar singura care îi intră în joc este fiica cea mare, Linda (Doina Teodoru), între cele două trecându-se de la un raport de rivalitate, la unul de echivalență. Elementele comice, foarte bine punctate, au determinat o amplificare a efectului copleșitor de neconformitate a ființei umane în raport cu o receptare pură a realității, deoarece este imposibil să împărțăm o percepție comună, precum conectarea la același server, dar, deopotrivă, trăgând linie, ceea ce ne face pe toți egali este idealismul. Ideea perfecțiunii, chiar și a unei perfecțiuni mimate, este câmpul de luptă pe care se dau scenele de o violență spirituală incontrollabilă. Scopul moralizator al acestui spectacol și-a găsit ecou tocmai prin confruntarea unor caractere puternice, care au fost, însă, demult secătuite de propria lor idee de mai bine, uitând într-un final să își procure combustibilul ce ar asigura continuarea acestui circuit.

Acest spectacol readuce în discuție o convenție teatrală demult uitată, și anume, utilizarea cortinei. Fără ca aceasta să existe în forma sa brută, regizorul Puiu Șerban a inclus un element de mare efect: delimitarea scenelor printr-un sunet de clopoțel, iar rolul de Dumnezeu miniatural i-a fost atribuit personajului Johnna, care asigură, totodată, simetria acestei reprezentații. Începutul este marcat de Johnna printr-un cadru oferit asupra sa, iar finalul plasează acest personaj ce adoptă o cu totul altă filosofie, specific culturii indienilor nord-americani, drept închizător de drumuri, săvârșind o chintesență a ritualului înmormântării. Beatrice este exponent al unui pragmatism tranșant, ce îi oferă o slăbiciune epicureică în fața vieții privity în nebulia și în armonia sa, ambele fiind distructive. Această natură duală este exploatăată prin ruperi de ritm constante, pornind de la o linie basică ce compune fabulosul unui univers canicular, sufocant, al unor oameni ce nu-și mai suportă nici măcar propria prezență în propria viață!

Spectacolul a reușit să genereze un cântec al zâmbetelor sincere, într-un amalgam de conformare și indignare, într-un raport senin-senil, ce, cu siguranță, a pus la îndoială ipostaza de supraom al fiecărui spectator. Inevitabil, aplauzele au fost. Mai mult decât o bătaie din palme, au fost vascularizarea sufletului prin artă.

Ana Năneștean

O scrisoare pierdută, căutată ca pâinea caldă!

Foto © Adi Bulboacă

A doua zi de festival. Ora 20:50. Forfotă și îmbulzeală de nedescris în fața Casei de Cultură a Sindicatelor. Am fost călcată pe picioare și înghesuită, ca într-un autobuz aglomerat, pentru un bilet la spectacolul *O scrisoare pierdută* și pentru prima dată m-am bucurat sincer, ca un copil, la gândul că nu sunt puțini oamenii care au nevoie teatru, de frumos, de cultură! Asta e bine, înseamnă că țărișoara noastră are speranțe și are șanse să meargă spre o direcție mai sănătoasă. Nu e totul pierdut, dimpotrivă, lucrurile evoluează în bine, atâta timp cât mai avem în noi foamea de cultură! E îmbucurător faptul că omul caută și își întoarce privirea către originile teatrului românesc, prezentând interes pentru piesele de teatru care au contribuit la construirea identității teatrale - și când afirm acest lucru mă gândesc în primul rând la piesele lui Caragiale. Un exemplu, în acest sens, îl reprezintă spectacolul *O scrisoare pierdută*, în regia lui Alexandru Dabija, de la Teatrul de Comedie din București și care a fost prezentat la Sibiu sâmbătă seara. Cele 760 de locuri ale Casei de Cultură a Sindicatelor au fost ocupate la refuz. Din

distribuția spectacolului fac parte zece actori excepționali: Marius Florea Vizante, George Mihăiță, Valentin Teodosiu, Florin Dobrovici, Eugen Racoți, Marcel Iureș, Dragoș Huluba, Dorina Chiriac, Mihaela Teleoacă, Dan Rădulescu.

Printre elementele regizorale interesante aș remarca scena în care Cetățeanului Turmentat (interpretat de Dorina Chiriac) îi curge apă din mâneci, cu care urmează apoi să își ude fața spunând: „uite, plâng, plâng!"; apoi un alt moment, al aceluiași personaj – cântarea versurilor melodiei - *Noi suntem români*; aclamațiile actorului așezat în public, la fiecare replică din discursul lui Nae Cațavencu; discursurile politicianilor care se adresează publicului în mod direct, acordându-i-se fiecărui spectator, în funcția de *alegător*. Un element încărcat de semnificație specială este și acela în care Tipătescu (interpretat de Marius Florea Vizante) ține un discurs, mestecând gumă – aceasta fiind o modalitate subtilă de ironizare a societății și, mai ales, a clasei politice. Decorul spectacolului, realizat e Puiu Antemir,

nu este pretențios, fiind compus din două mese, patru scaune, câteva cutii de lemn, doi pereți mobili care sunt mânuiți de actori în momentul în care intră sau ies din scenă, o chiuvetă prinsă de unul dintre pereții mobili – iar aici nu pot să nu sesizez prezența unui șnur subțire, tricolor, agățat lângă chiuvetă (care își face apariția la ultima schimbare de decor), simbol ce îmi indică o preocupare *săracă* pentru țară.

Costumele, realizate de Anca Răduță, sunt compuse din cămașă albă și pantalon negru de stofă (pentru bărbați) – îmbrăcăminte sugestivă pentru îndeletnicirile și orizontul de interes al personajelor, iar vestimentația Zoei Trahanache, (interpretată de Mihaela Teleoacă) constă în rochii ce sugerează feminitatea și rolul ce îl ocupă acest personaj în cercul social-politic.

Majoritatea ieșirilor și intrărilor în scenă, suntacompaniate în ropote de aplauze. Ce-a de-a doua seară de festival a fost extrem de bogată în public și talent – zece actori au oferit, unui număr mare de spectatori, o porție sănătoasă de talent și umor de calitate.

Cristian Opris

Jonas Gardell: IADUL în chip protector

Deși propune un titlu înfricoșător (*Iadul este amintirea fără puterea de a mai schimba ceva*), Jonas Gardell (romancier, scenarist, dramaturg, comedian, muzician, etc), suedez de origine, pare să își cruțe nu numai personajele, dar și publicul. Truism? Posibil. Poate că fiecare autor își absolvă personajele la un moment dat. Din fericire, asta nu înseamnă că le și menajează. Toate cele cinci personaje (mama, Kristina, Agnes, Viola și Denise) sunt deosebit de puternice și, mai mult decât atât, înveșmântate de curaj, de forța individuală. Indiferent de biografiile și intențiile lor, indiferent de poziția în care se află, datorită curajului teribil, personajele devin deosebit de credibile, foarte vii, chiar dacă viața nu pare să fi fost dreaptă. Acesta este prețul care, mai devreme sau mai târziu, trebuie onorat.

La teatru, de cele mai multe ori, lucrurile sunt simple. Othello, răpus de gelozie, o ucide pe Desdemona; Hamlet îl ucide pe Claudius, dorind să răzbune moartea tatălui; Clitemnestra își primește la rândul ei pedeapsa cuvenită... personajele sunt ori

pozitive, ori negative. Textul modern, însă, dă tuturor o șansă la spovedanie, ba mai mult, intențiile personajelor se confundă între ele.

Pretextul ce anunța iadul în textul lui Gardell, agonia mamei, le aduce împreună pe cele două surori, Agnes (Raisa Știopoaie) și Viola (Ioana Decianu), preț de câteva ore. Agnes, îmbătrânită, pensionată înainte de vreme, rămâne dreaptă în fața îndatoririlor sale, purtând de grijă mamei aflate în suferință. Viola, o actriță „în plină glorie”, este pusă în situația „penibilă” de a se trezi în toiul nopții, anunțată fiind că a mai rămas foarte puțin timp până la deces. Aceasta din urmă nu vine singură. Denise, fiica ei, o însoțește, pentru a-și vedea bunica pentru ultima dată. Decesul nu are loc imediat, așa încât cele două surori au prilejul să discute. Astfel aflăm că Agnes și-ar fi dorit să fie actriță, la rândul ei, iar Viola, sora ei, îi ia locul, fiind astăzi protagonistă mai multor filme și spectacole de teatru. Cele două personaje descoperă treptat adevărul, lucru care nu le apropie. Povestea pare să se repete. Iadul se consumă în familie, sub

același acoperiș. Povestile prind viață, dau viață sau o iau cât ai clipi.

Al doilea spectacol al Universității de Arte din Târgu-Mureș, *Iadul este amintirea fără puterea de a mai schimba ceva*, vine să spună o poveste emoționantă, într-un cadru protejat, intim, suplimentat de personaje puternice. Regizorul, în persoana Danei Lemnar, gestionează foarte bine scenele, dar mai ales schimbările suferite de personaje, într-un timp scurt. Deși întins pe parcursul unei ore și jumătate, spectacolul nu stă pe loc, povestea fiind asemeni unui diamant, mereu cu cel puțin o fațetă nedescoperită. Pe lângă istoria lui Agnes și a Violenței, o a doua poveste, avându-le ca protagoniste pe Kristina și pe mama ei, de fapt, o poveste în poveste, dă și mai multe valențe cadrului narativ inițial și, totodată, spectacolului. Toate aceste schimbări, toată această complexitate este bine strunită regizorul. Personajele sunt bine lucrate, iar acțiunile curg firesc una din cealaltă.

Mihaela Anghel

Magia sfârșitului de săptămână **Latidos sau Inima ce sparge pieptul**

De câte ori ne mințim și de câte ori nu ne amăgim, încercând să ne creionăm o lume mai frumoasă, mai plină de noi, spun ei, ochii, mai fără reguli stricte, spun ele, gândurile. În pașii de dans ai celor de la Compania de Danza Flamenco Espagnola Jose Soriano, aceea lume s-a concretizat, a luat o formă perfectă, a existat aici, pe pământ, nu a surpat nimic din ce putea fi magic, celeșt și a ajuns în inimile spectatorilor, călătorind prin toate arterele posibile ale acestora.

Compania de Danza Flamenco Espagnola Jose Sorino din Spania a propus o lecție de adevărat profesionalism, atât spectatorilor cât și dansului în general, înțeles în cele mai bizare forme ale sale, în cele mai suave mișcări, cele mai tandre ritmuri, pline de pasiune, totul înecându-se în culori de curcubeu. Scopul companiei spaniole a fost îndeplinit încă din primele secunde și anume acela de a sensibiliza publicul, poate chiar până la lacrimi de fericire, captivându-l și ducându-l către o călătorie a dansului de îngeri.

Printre elementele puse în scenă se află, desigur, dragostea arzătoare între contraste, tradițiile, prietenia, unirea dintre oameni, echilibrul dorințelor neexprimată, poate, din pricina inhibărilor, toate fiind puse pe o axă catalizatoare, un sunet melodios strict live, ce apare interpretat și compus de către formația de muzicieni condusă de Josep Ferrnadz și Roberto Sabater.

Ritmurile muzicii sunt, de altfel, o întregă galerie, astfel încât diferențele încă o dată sunt reliefate, diversitatea făcând scena să explodeze sub pașii de flamenco, contopiți în ritmuri de latino jazz, creând o muzică de tradiție, în adevărata ei esență unică. Provocarea pe care cei de la Compania de Danza Flamenco Espagnola Jose Soriano au acceptat-o a fost câștigată, cu siguranță, sensibilizată și mai mult de către public, mișcărilor Evei Arcacia și ale lui Jose Soriano fiind rezultatul sufletului pus pe tavă pe scena de la Sala Thalia.

În cele din urmă, totul s-a transformat într-o față rațională a emoțiilor ce pot exista în

sufletul omului, al tuturor trăirilor lăuntrice, a tot ceea ce poate însemna mișcare sufletească, bătaie de inimă și zvâcnire de suflet. De aici simți cum se înghesuie în tine urma ultimului om drag, de aici simți cum totul se sfârșește și te poartă pe alte meleaguri, auzi doar zgomotul pașilor și simți cum sunetele îți intră prin toți porii.

Chiar dacă se concretizează o frică în fața timpului și se zbate o durere în fața extinderii spațiului, nimic nu rămâne neschimbat, orice se schimbă, clipă de clipă. Iar dacă textele, cuvintele, nu sunt în stare, de cele mai multe ori, să transpună o emoție, uite că o face dansul. Adesea, limbajul nonverbal exprimă cele mai frumoase trăiri, chiar dacă se strică balanța, începe haosul, iar peste noi se poate așterne o cenușă neagră, spărgând timpane, îndoind buze, sfărâmand și unghii, smulgându-le pe toate din locul lor, anihilând finalmente simțurile organice, lăsând doar inima să bată.

Dintr-o perfidă izolare se pornește iată, o lumină, care iese din scenă ca dintr-o grotă lăsând întunericul să stea singur, închis în vid. Panică! Mai pui un strop de cuie ruginite și uite cum iese omul, capabil să dea naștere frumosului, omul vindecător de iubire, omul care te vindecă de iubire, omul care te face să nu mai vrei, aducându-ți aminte că fericirea este doar o boală, de care preferi să te molipsești puțin din când în când, însă să te și vindeci repede. Ei bine, eu m-am trezit în fața scenei sorbind amorfie, apoi m-am ciocnit de mine tăcută și am făcut o plecăciune, plină de grație, în fața celor de la Latidos, mult aclamații artiști desăvârșiți de la Compania de Danza Flamenco Espagnola Jose Soriano.

O adevărată terapie, un adevărat tranchilizant pentru suflet, m-a făcut să mă gândesc încă o dată: cultura face diferența chiar dacă un consum excesiv de teatru poate cauza atacuri de fericire transpuse în cele mai adânci emoții.

MARQUARDT

CREAM VIITORUL GANDIND SI ACTIONAND IMPREUNA !

Marquardt in lume

Marquardt este unul dintre cei mai mari producatori de componente electronice din lume atat pentru industria automotiva cat si pentru alte tipuri de industrii. Marquardt a inceput ca afacere de familie in Rastatt-Pfeffingen in Germania in anul 1925, iar in prezent datorita produselor inovative detine filiale in Europa, Africa, Asia si America, avand peste 5000 de angajati.

Marquardt in Sibiu

Marquardt se afla in Sibiu din anul 2006 cand a inceput producția de componente electronice si de mase plastice pentru domeniul auto.

Compania se afla intr-o continua dezvoltare urmand sa demareze noi proiecte de extindere a capacitatii de productie cat si de Cercetare - Dezvoltare.

Pentru a se mentine competitivă la nivel international Compania Marquardt investeste anual 10% din profit in cercetare si dezvoltare. In anul 2008 pentru dezvoltarea de noi produse, Compania Marquardt a pus bazele Centrului de Cercetare si Dezvoltare Software.

Marquardt ofera oportunitati vizitare de cariera in următoarele domenii: asamblare, injectie mase plastice, automatizari, calitate, logistica, proiectare mecanica, IT, testare si dezvoltare software, programare.

SC MARQUARDT SCHALTSYSTEME SCS

Bd. München nr. 2 Sibiu
Tel. 0269/501700 Fax. 0269/501706
E-mail: recrutare@marquardt-es.com
www.marquardt-schaltssysteme.ro

Izvor de energie

APA OFICIALĂ
A FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

vodafone

Prin investiții asigurăm viitorul

Provocarea oricărei companii petroliere este de a ajunge la zăcămintă considerate inaccesibile cu puțin timp în urmă și de a explora teritoriul noi. Toate acestea se pot realiza doar cu ajutorul tehnologiilor performante. De aceea, Petrom investește peste 1 miliard de euro anual, pentru a asigura românilor energia de a merge mai departe.

Investim în energie. Investim în viitor.

este partener și susținător al marilor evenimente și instituții culturale din România:

- Festivalul Internațional de Teatru Sibiu (FITS)
- Festivalul Internațional de Film "Comedy Club"
- Festivalul și Concursul Internațional "George Enescu"
- Festivalul Internațional de Film Transilvania (TIFF)
- Universitatea de Arte
- Teatrul Maseca
- Opera Națională București
- Societatea Națională de Radiodifuziune

